

CĂLĂUZA REDINȚEI

Publicație lunară

Iulie (Cuptor)

nr. 7 (55) / 2021

Publicație de gândire, atitudine și spiritualitate ortodoxă editată de Parohia „Sf. Vasile Tâmbărași” Iași, ROMÂNIA

Apare cu binecuvântarea Înaltpresfințitului Teofan, Mitropolitul Moldovei și Bucovinei

Decodor pentru liniște

Citiți în pagina 1

Când și unde ne găsim liniștea?

Citiți în pagina 4

Sfântul Leontie de la Rădăuți

Citiți în pagina 14

Prietenul adevărat este cel care te pune în legătură cu Hristos!

Citiți în pagina 5

*B*iserica purtând hramul Sfântul Vasile cel Mare se află în cartierul Tătărași din municipiul Iași, pe strada Vasile Lupu, nr. 38. Numele acestui cartier, odinioară sat la marginea de răsărit a Iașilor, s-a adăugat la numele bisericii pentru a o deosebi de alte biserici ieșene cu hramul „Sf. Vasile cel Mare”, ca de pildă cea din cartierul Nicolina. Imobilul bisericii este construit pe un teren situat la marginea de sud-vest a colinei Tătărașilor, delimitat la nord și la vest de străzile Vasile Lupu și Delfini, iar la est și la sud de proprietăți particulare.

Biserica a fost construită din piatră de Repedea și din cărămidă, dar, din păcate, nu are obișnuita pisanie, care să-i ateste vechimea și numele ctitorilor. Dintr-o însemnare făcută la anul 7268 (1760), pe Evanghelia Nifon, păstrată în patrimoniul bisericii, aflăm că „Evanghelia a fost donată bisericii Sf. Ierarh Vasile din Iași de către preotul Ioniță”. De aici concludem că biserica este atestată documentar în sec. al 18-lea. Scurta monografie consemnată în Registrul inventar din anul 1967, evocă „o legendă a locului” care vorbește despre breasla pescarilor, care ar fi ctitorit biserica pe la anul 1709, din inițiativa soților Vasile și Elena Șelaru”.

*D*ragi enoriași, vă așteptăm în continuare să ne împărtășiți opiniile, sugestiile, articolele sau chiar micile întâmplări din viața dumneavoastră și în acest an, în scopul menținerii unei legături cât mai strânse între enoriașii parohiei noastre.

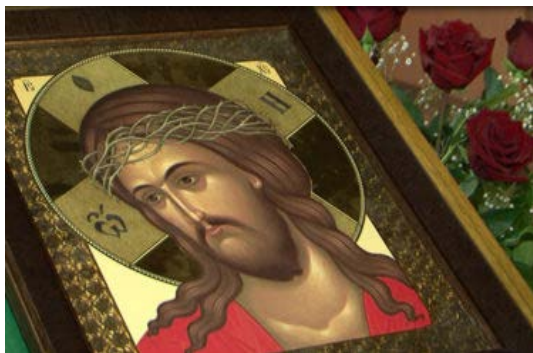
„Când Dumnezeu te are drag
Și te ia în paza milei sfinte
Ca arme de-a lupta înainte
Nu-ți da nici bătă nici toiaș
Îți da pricepere și minte.”

Colectivul de redacție

Decodor pentru liniște

Urmare a articolului de luna trecută, în care am arătat că sunt oameni care, chiar și în zgomotul acestei lumi și-au regăsit sufletul, ba, chiar o oază de liniște și, ca o completare la articolul din luna aceasta al colegei noastre Ioana, am decis să scriu câteva rânduri despre cum

să ignorăm atracțiile mondene, să transformăm zgomotul în liniște și să privim spre interiorul nostru. Până să apară un gadget care să transforme, la o apăsare de buton, zgomotul în liniște, sunt convins că fiecare are un răspuns, există motive și justificări, există explicații, unele credibile, altele nicidecum plauzibile, poate ceva de genul: Am treabă, n-am timp de pierdut, întârzii la serviciu, așa e acum cu secolul vitezei, să facem repede ce avem de făcut, pentru că nu avem timp de pierdut... De fapt, graba aceasta și fuga de la ceva și spre altceva, ar trebui să recunoaștem cu onestitate, este o fugă a oamenilor unii de alții. Așa cum mulți oameni nu știu sau nu realizează că sunt dominați de o patimă oarecare, tot așa mulți nu realizează că fac corp comun cu zgomotul lumii acesteia, sorbind cu plăcere din ceea ce oferă această societate de consum. Pentru a cunoaște ce este liniștea, mai întâi de toate trebuie să cunoaștem (să facem distincția) ce este zgomotul și cum se manifestă în relațiile dintre noi.

Tot mai des, când interferăm, ajungem să ne facem rău unii altora și atunci, aproape toți alegem calea cea mai ușoară și mai sigură, dar rușinoasă prin lașitatea ei: să fugim unii de alții și mai ales de Dumnezeu. Probabil că aceasta o facem pentru a nu ne răni și mai mult cei care ne-au mai rănit și altcândva...adică oamenii... Se întâmplă așa, nu numai din cauza puținătății timpului disponibil, ci și din cauza degradării sufletului omului modern. Dacă ne aducem aminte, părintele Iulian spunea că, deși toată tehnica și progresul lumii acesteia sunt destinate să ne ajute să dobândim timp, majoritatea oamenilor se plâng că nu mai au timp nici pentru ei, darămite pentru Dumnezeu. Bineînțeles că este de vină și indiferența și neîncrederea oamenilor unii în alții, dar și împietrirea inimilor. Despre această realitate pe care noi o trăim zi de zi, vorbește și Sf. Apostol și Evanghelist Matei: „Din pricina înmulțirii fărădelegii, dragostea multora se vă răci” (Matei 24, 12). Această afirmație o face Sf. Apostol Matei anunțând vremurile de pe urmă, despre

indiferența care se sedimentează peste inimile atât de grăbite ale contemporanilor noștri. Nu de puține ori, am întâlnit cazuri când un om „se pregătea să fugă”, iar altul „fugea după el că să stea...” de vorbă, la o vorbă, doar una, care era nu un moft, nu o ispită, nu o poveste...ci doar un oftat, o durere, și care a rămas, prin nepăsarea celui grăbit, un sentiment neîmpărtășit, o durere neplânsă...o inimă rănită de o inimă grăbită...

Remediul pentru starea în care suntem cred că ar fi doar Dumnezeu. Dar știm noi cum să intrăm în legătură cu El? Sunt convins de faptul că, dacă s-ar găsi la magazin un decodor pentru aceasta, nu ar rămâne mult timp pe rafturi.

Cu ceva timp în urmă, o fostă colegă de serviciu m-a abordat cu o întrebare, la care sincer să fiu nu m-am așteptat, zicându-mi: „Uite, aș dori să mă sfătui cu tine despre rugăciune”. Iar eu i-am spus: Nu cred că sunt în măsură eu să te lămuresc, dar vorbește cu duhovnicul tău...cred că este mult mai nimerit. „Păi, nu am”. Sau cu un preot, am continuat eu... Ea mi-a zis: „De mulți ani am tot citit tot felul de cărți despre dialogul cu Dumnezeu, am întrebat pe mulți dintre cunoscuți despre cum se face ca o rugăciune să fie ascultată, iar ei nu mi-au dat niciun răspuns concret, așa că m-am gândit că, de ce să nu te întreb și pe tine, poate dau întâmplător peste răspunsul corect”.

Am spus, deci: „Cum te pot ajuta?”. Fără să stea pe gânduri, mi-a zis: „În ultimii cinci ani am spus tot felul de rugăciuni în minte, aproape în permanență și niciodată nu am simțit prezența lui Dumnezeu în vreun fel, ba mai mult, am o stare de neliniște permanentă. Din acest motiv nu pot dormi mai mult de patru sau cinci ore pe noapte. M-am gândit să încerc la un psihoterapeut, dar mi-e rușine...că-s bătrână”. Atunci i-am spus exact ceea ce mi-a venit în minte: „Nu te supăra, dar dacă vorbești întruna, nu ai cum să simți prezența Domnului”. Ea mi-a spus: „Ce să fac atunci?”. Știind că stă la casă, i-am răspuns: „Retrage-te în camera ta cu cel puțin o oră înainte de culcare. Aprinde candela înaintea icoanei pe care o ai sau o lumânare tip „pastilă”, dar mai întâi de toate trebuie eliminate toate sursele de zgomot care te pot distra - telefon, televizor etc. Apoi așază-te în genunchi înaintea Domnului, fără să spui vreun cuvânt de rugăciune. Închide ochii, concentrează-te să-ți poți simți bătăile inimii și încearcă să te bucuri de pacea din camera ta. Știi că pare banal, dar este un început”. Nu eram sigur că i-am dat un sfat bun, dar mi-a mulțumit pentru că am avut timp să o ascult. După un timp (deși ieșise la pensie), m-a căutat la birou și mi-a spus: „Știi, ceea ce mi-ai spus atunci are efect”. Am întrebat-o: „Ce anume are efect, ce s-a întâmplat?”, pentru că eram foarte curios să știu despre ce era vorba, deoarece uitasem discuția. Iar ea mi-a zis: „Am procedat exact așa cum m-ai sfătuit. Întrucât sunt obișnuită să dorm

târziu, iar soțul meu are camera lui pentru odihnă, odată cu lăsarea întinericului, m-am retras în camera mea, am adus candela (care de obicei stă în sufragerie) pe o măsuță mică, iar alături am pus icoana la care țin cel mai mult - Tânguirea Maicii Domnului și m-am gândit: Ce bine, am la dispoziție cât timp vreau în care pot să nu fac nimic fără să mă simt vinovată din cauza asta! Apoi am privit în jur și pentru prima dată în ani de zile m-am gândit: Dumnezeu, câte lucruri frumoase mi-ai dăruit și eu nici nu am avut timp să le observ”.

Apoi a adăugat: „M-am simțit atât de tăcută, întrucât camera era atât de liniștitoare. Era acolo un ceas care ticăia, dar nu strica liniștea, ticăitul lui doar sublinia faptul că totul era nemișcat, iar după un timp mi-am amintit, după cum mi-ai spus, că trebuia să închid ochii înaintea feței lui Dumnezeu; așa că am lăsat capul în piept și am încercat să număr bătăile inimii. Și am devenit tot mai conștientă de liniște. La început, în prima zi, mi s-a părut pierdere de timp, dar în zilele care au urmat am început să simt diferența. Mă obișnuisem deja ca după masa de seară să închid toate telefoanele, televizorul, chiar și soneria de la poartă. Ceasul ticăia liniștitor, nu era nimic pentru care să fii preocupat, nu aveam nicio nevoie să-mi încordez atenția, iar apoi am simțit că această liniște nu era doar în mod simplu o absență a zgomotului, ci una care avea un conținut. Nu simțeam lipsa a ceva, ci mai degrabă, prezența a ceva. Atunci am simțit că liniștea din jur începea să vină și să întâlnească liniștea din mine”.

Discuția a fost mai lungă, iar înainte de a ne despărți, mi-a spus un lucru foarte frumos, pe care l-am regăsit mai târziu la scriitorul francez Georges Bernanos: „Dintr-odată am simțit că această liniște era o prezență. În străfundul acestei liniști era Cel care este întregă netulburare, toată pacea și toată seninătatea”.

Cu trecerea anilor, am realizat că toată viața noastră, chiar dacă o petrecem în lume, între oameni, trebuie trăită clipă cu clipă, iar dacă nu folosim timpul acordat spre a ne apropia de Domnul Hristos, în zadar am irosit timpul dăruit... Iar dacă „În Hristos coexistă Dumnezeuirea și omenirea”, după cum spunea Pr. Galeriu, atunci ar trebui să înțeleg că singurul prieten în lumea aceasta îmi este Domnul Hristos! El mă iubește și este în permanență lângă mine, la bine și la rău...

În încheiere, vreau să subliniez faptul că este foarte important darul vieții acesteia și timpul în care ea se desfășoară, căci este răgazul pe care ni-l dă Domnul să ne îndreptăm păcatele. Oare nu au existat momente în care am conștientizat păcatul? Și totuși Domnul Hristos nu ne-a pedepsit, ci așteaptă cu răbdare să facem distincția dintre lume și iubire, dintre zgomot și liniște, dintre oameni și El.

Har și bucurie!

Eugen Antohi, Parohia „Sf. Vasile” Tătărași

Când și unde ne găsim liniștea?

Probabil cu toții am mers și vom mai merge în vacanță, în concediu, la mare, la munte, la țară, în vizită la o mănăstire sau într-un alt loc frumos, având speranța de a ne relaxa, de a ne detașa de grijile de zi cu zi, cu scopul de a ne reîncărca bateriile pentru când ne vom întoarce la responsabilitățile noastre. Doar că ni se întâmplă adesea să plecăm cu stresul după noi, pentru că l-am hrănit atâta timp și ne este greu să-l ignorăm, suntem agitați la plecare, pe drum și în primele zile după ce ajungem la destinație.

Apoi, ne mai liniștim, încercăm să ne bucurăm de timpul frumos petrecut în locul ales, ne străduim să lășăm perfecționismul și să trăim pur și simplu clipa aceea minunată, iar când se apropie plecarea, ne facem griji din nou: să cumpărăm câte un suvenir, să ne asigurăm că (ne-)am făcut suficiente fotografii, să ne facem bagajele, să lășăm totul în regulă în urma noastră etc. Pe urmă, când ne întoarcem acasă, realizăm în sfârșit cât de multe griji avem și cât de liberi am fi putut să fim zilele trecute, admirând natura, stând cu noi înșine etc. Astfel, mi-am pus de multe ori următoarea întrebare: când și unde ne găsim liniștea?

Atunci când își simt mintea și trupul agitate, unii oameni apelează la medicamente, alții poate pur și simplu reușesc să îndepărteze această stare prin exersarea unor metode de respirație. Dar...un răspuns pe care-l găsesc în inima mea privind această dilemă este că oriunde am merge, oricât de multe am avea „pe cap”, putem simți cum ne învăluie liniștea pură și adevărată doar cu ajutorul lui Dumnezeu, prin pogorârea Duhului Sfânt în sufletul nostru.

Eu, de exemplu, întâlnesc destul de greu liniștea, o găsesc uneori stând în biserică (și în mănăstiri, atunci când am ocazia), privind un apus, ascultând ciripitul păsărelelor, citind un text motivațional sau primind o îmbrățișare. O pierd însă foarte repede. Tânjesc adesea după ea, mai ales atunci când am foarte multe responsabilități și planuri de îndeplinit. Conștientizez că este și destul de greu să avem sufletul liniștit într-un oraș atât de mare, în care devenim foarte ușor agitați, stresați, grăbiți... Dar, are rost să lășăm liniștea să ne scape atât de ușor, când putem doar să ne oprim o clipă și să spunem „Te rog, liniștește-mi sufletul, Doamne!”?

Ioana Sanciu, Parohia „Sf. Vasile” Tătărași

Ilustrație realizată de Ioana-Adina Manole

Prietenul adevărat este cel care te pune în legătură cu Hristos!

Doamne ajută, dragi cititori ai revistei!
Cu mila Domnului, am pășit și în a doua lună de vară, luna lui cuptor, cum mai este denumită în tradiția populară luna iulie și aș dori prin intermediul acestor rânduri să vă vorbesc despre cel mai frumos sentiment ce se poate naște între două persoane, și anume: prietenia.

De fapt, ce înseamnă să fie cineva prieten cu tine? Să îți fie alături doar la bucurii, la evenimente fericite din viața ta sau și atunci când ai o problemă sau un necaz?

Eu, personal, consider că prietenul adevărat este cel care este dispus să te accepte așa cum ești tu, cu bune și cu rele, care va fi lângă tine indiferent de statutul tău social sau financiar și nu în ultimul rând, cel care îți va facilita întâlnirea cu Hristos.

În cartea „Micul Print”, Antoine de Saint Exupery spunea că „timpul petrecut cu o persoană face ca prietenia să se întărească”, nimic mai adevărat, însă dacă acest timp nu este irosit și este petrecut cu folos în Hristos, atunci timpul pare să capete o cu totul altă dimensiune, iar prietenia devine mai trainică.

Din propria mea experiență, pot afirma fără umbră de îndoială că cele mai multe prietenii și cele care vor dura și peste ani se leagă în mediul bisericii, unde tinerii care îmbrățișează credința în Dumnezeu și în valorile creștine pot dezvolta ușor relații de amicitie cu alții asemenea lor.

Este adevărat că relațiile cu cei din jur sunt importante într-o societate tot mai globalizată și mai individualistă, în care singurătatea și înstrăinarea constituie cauza multor depresii și sinucideri, dar dacă totuși vrem să fim siguri că avem un umăr pe care să plângem când ne este greu, ar trebui în primul rând să dezvoltăm o relație de prietenie cu biserica, cu Hristos și nu în ultimul rând cu sfinții, prin cunoașterea vieții lor, prin învățarea unui tropar sau citirea unui acatist, deoarece aceștia sunt singurii care nu ne vor lăsa la greu și nu ne vor abandona când le solicităm ajutorul.

Închei aceste rânduri cu dorința expresă de a avea lângă mine cât mai mulți prieteni adevărați, însă înainte de toate, știu că și eu am nevoie să mă împrietenesc tot mai strâns cu Hristos.

Har și bucurie sfântă!

Gabriel Luca, Parohia „Sf. Vasile” Tătărași

Nu părăsiți niciodată rugăciunea

Odată, Avva Zoil din Thebaida se întorcea de pe Muntele Sinai și a întâlnit un monah care i s-a plâns că pătineau ei la mănăstire din pricina secetei. Zoil l-a întrebat: „De ce nu vă rugați lui Dumnezeu?”. Monahul a răspuns: „Noi ne-am rugat și am cerut, dar tot nu plouă”. Atunci Zoil a zis: „Este limpede că nu vă rugați cu osârdie. Vrei să te încredințezi că așa este?”. Grăind acestea, bătrânul și-a ridicat mâinile la Cer și s-a rugat. Atunci a căzut pe pământ belșug de ploaie. Văzând aceasta, monahul cuprins de uimire a căzut cu fața la pământ și s-a închinat înaintea Bătrânului, dar acesta, temându-se de slava oamenilor, a fugit degrabă. Însuși Domnul a grăit: „Cereți și se va da vouă” (Lc. 11,9). Dar gura cea plină de rugăciune la nimic nu folosește dacă inima este deșartă. Inima să fie aceea care să se umple de rugăciune, chiar dacă gura tace. Atunci Dumnezeu va auzi și va primi rugăciunea. Dumnezeu ascultă doar o rugăciune fierbinte.

Nu părăsiți niciodată rugăciunea și Dumnezeu nu vă va părăsi. Prin rugăciune recunoaștem două lucruri: neputința noastră și Atotputernicia lui Dumnezeu. Oamenii care nu știu de rugăciune, răstoarnă totul: Îl coboară pe Dumnezeu și se înalță pe sine. Lucrul acesta este obișnuit la cei ce nu sunt oameni de rugăciune. Este de ajuns o singură discuție cu ei pentru a vedea cât de sus se țin pe sine și cât de jos pe Făcătorul lor. Unde lipsește rugăciunea, este prezentă trufia. Iar trufia este ca un burduf umflat, ce plesnește de la o singură înțepătură de ac, fiindcă se preface în deznădejde în urma unei singure împunsături a sorții.

Omul înțelept este întotdeauna smerit, iar cel smerit devine prin smerenie foarte înțelept. Când omul smerit caută ajutor de la oameni, el, de fapt, așteaptă ajutor de la Dumnezeu. Și atunci când merge la băi, el se roagă lui Dumnezeu pentru ajutor, fiindcă știe că Dumnezeu îl ajută, fie în chip mijlocit, fie nemijlocit, fie îndată, fără mijlocirea oamenilor și a lucrurilor, fie prin oameni și lucruri. În orice caz, doar Dumnezeu ajută și nimeni altul.

Extras din: Sfântul Nicolae Velimirovici – „Dicționarul vieții veșnice”, pp. 403-405

Sursa: www.manastireasuruceni.md

Dumnezeu te-a creat din iubire

Nu știi că Dumnezeu te-a creat din iubire, nu știi că relația ta cu ceilalți nu este de concurență, ci este una de frățietate, nu știi că rolul tău în zidirea cea văzută este de împărat, de cunună a creației, nu știi că valoarea sufletului tău este dată de suma celor bune și nu de diferența între cele bune și cele rele, nu știi că acel cuvânt pe care Mântuitorul i-a trimis pe farisei să-l aprofundeze, când le-a zis „Mergeți și învățați ce înseamnă cuvintele: Milă voiesc, iar nu jertfă” arată, de fapt, că ceea ce ți se cere ție nu este un rigorism judiciar, ci este un prisos care se înscrie în tărâmul frumosului.

Dumnezeu nu cere de la tine să fii corect, să faci lucrurile corect sau cât mai corect, Dumnezeu cere de la tine să le faci cât mai frumos, cât de frumos poți tu.

Nu trebuie să avem doar criteriu corectitudinea, ci frumusețea; frumosul și lumina – acestea sunt etaloanele creștinului.

Există gânduri luminoase sau gânduri frumoase, gânduri negre sau gânduri urâte. Orice gând care te îndreaptă către auto-înjosire, către auto-distrugere, către o auto-defăimare neproductivă are clar amprenta întunericului. Pentru că, dacă observăm cu atenție, patimile prin care diavolul încearcă să-l împingă pe om sunt străbătute, ca de un fir roșu, de înjosire.

Un gând întunecat este cel care te îndreaptă pe tine însuși împotriva ta, cauți să te înjosești, lovești în tine fără milă. Diavolul caută pe orice cale să-l înjosească pe om; Dumnezeu, dimpotrivă, caută să-i redea demnitatea, și nu orice demnitate, ci pe cea de fiu al lui Dumnezeu.

Extras din interviul cu protos. Hrisostom Ciuciu de la Mănăstirea Putna

Sursa: www.producemanastiresti.ro

Strofe pentru suflet

Chip de Pateric

În Pateric găsim adesea pilde și învățături

Ce ne alină sufletul cel plin de amărăciuni;

Monahi blânzi, buni, frumoși și binecuvântați

Ne-au lăsat povață să ne purtăm mereu ca frați.

Și acum îi mai întâlnim pe la mănăstirile cele sfinte,

Dar foarte rar le cerem îndrumarea: „Ce să fac, părinte?”...

Ne poartă toți în rugăciune, cel mai mare și până la cel mai mic,

Să-i mulțumim lui Dumnezeu pentru ei, pentru fiecare chip de Pateric!

Autor: Ioana Sanciu, Parohia „Sf. Vasile” Tătărași

Hai la Sfânta Liturghie!

Clopotele sună
Și pe credincioși adună:
Hai la Sfânta Liturghie
Să gustăm din veșnicie!

Sfânta slujbă să ne fie
Doar prilej de bucurie,
Să învățăm din vieți de sfinți
Ca să fim și noi cuminiți,

Să ne simțim ca în rai,
Să n-avem grijă de trai,
Voia Domnului să fie
Azi, mâine și pe vecie!

De preot să ascultăm,
Din predici să învățăm,
Pe sărman să ajutăm,
Puțin din puțin să dăm.

Și spre casă când plecăm,
Povețe la toți să dăm,
Să afle și alții, în fine,
Doamne, ce bine-i la Tine!

Autor: Gabriel Luca, Parohia „Sf. Vasile” Tătărași

Ascultarea de duhovnic

S în urmă cu câteva zile, m-am dus la Schitul Podromu la duhovnic împreună cu alți doi părinți. Ajungând acolo, l-am găsit pe duhovnic în curte căutând două bidoane. M-a rugat dacă pot să mă duc cu mașina să-i aduc agheasmă de la Izvorul Sfântului Atanasie căruia i se arătase Maica Domnului. L-am rugat să mă spovedească întâi și apoi, până se vor spovedi și ceilalți părinți, eu îi voi aduce agheasmă. M-a spovedit, dar l-am văzut că dorea să mă vadă plecat cât mai repede. Am luat bidoanele și am plecat. De la Schit până la Izvor este cale de jumătate de oră de mers cu mașina.

M-am dus cu drag. Pe traseu am întâlnit un grup de români care mergeau spre Schitul Podromu. Am oprit mașina și le-am spus că la întoarcere le voi lua bagajul și pe câți or încăpea dintre ei. Dar șeful grupului mi-a zis că undeva în urma lor mai vin doi bătrâni care fac parte tot din grup și merg foarte greu pe jos. M-am dus la Agheasmă și am umplut bidoanele, dar bătrânii încă nu apăruseră. Veneau pe jos de la Schitul Lacu. Deci, după ce am luat agheasma și am pornit să ies la drumul de întoarcere, chiar la intersecție i-am întâlnit pe bătrânii care abia mai mergeau. Am oprit mașina și i-am luat. Nu știau cum să-mi mulțumească, săracii de ei. Unul avea peste șaptezeci de ani și ceva probleme cu inima, iar celălalt, care ducea în spate o cruce de lemn de aproape un metru, avea tijă metalică la un picior. Deci, vă dați seama în ce situație i-am găsit după două, trei ore de mers pe jos. Pentru ei, că i-am luat cu mașina, a fost ca o mană cerească. Când am ajuns la Schit, i-am dus Agheasmă Bătrânului și i-am povestit și de cei doi bătrâni. Atunci, duhovnicul a zâmbit cu subînțeles și l-am văzut bucurându-se ca un copil, Printre altele mi-a zis că mai are un bidon de Agheasmă adusă mai de mult timp. Atunci am înțeles că de fapt duhovnicul m-a trimis pentru cei doi bătrâni, de aceea își dorea să plec cât mai repede, pentru că îi simțea că nu mai pot merge pe jos. Oare cum a știut Duhovnicul de ei? Aici vă las pe dumneavoastră să dați un răspuns. După această întâmplare am înțeles încă o dată ce valoare are ascultarea de duhovnic.

Sursa: Monah Pimen Vlad – „Povestiri duhovnicești”, vol. II, Editura Evanghelistos, 2018, pp. 60-63

Gânduri despre soție...

Când sunt bolnav, o rog pe ea să meargă la doctor în locul meu, sa-i spună ce mă doare și cum mă doare și să-mi aducă medicamente. De fiecare dată diagnosticul e corect, semn că ea poartă în trupul ei durerile mele.

Nu aștept să-mi spună soția „vai cât de mult te-am îndurat”, mă grăbesc sa-i spun eu „vai cât de mult m-ai îndurat”, iar ea mă întreabă „de ce zici așa?” și eu zic „ca să nu zici tu, pentru că m-ar durea și tu ți-ai pierde mântuirea, așa că te salvez”.

Astăzi am venit spre Sibiu cu soția mea în mașină, pentru că eu sunt suferind, nu plec la drumuri mai lungi fără să fiu însoțit, iar ea fiind omul pe care contez, mă însoțește în toate călătoriile mele. A vorbit la telefon cu fetița noastră și i-a spus „merg cu tata la Sibiu”, apoi am luat eu telefonul și am zis „o duc pe mama la Sibiu că doar nu e ea însoțitorul meu, eu sunt șoferul ei”.

Ea a zâmbit, eu am închis telefonul și i-am sărutat mâna. I-am spus: „Îți mulțumesc că mă însoțești și ai grijă de mine. Îți mulțumesc că ești ca un străjer lângă mine, mânată de teama ca nu cumva, fiind singur, să mi se întâmple ceva”.

Autor: Pr. Gheorghe Colțea

Calea către Dumnezeu (mărturii)

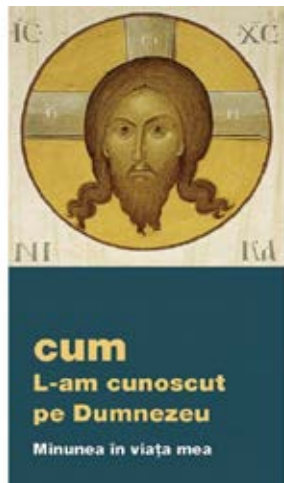
Tatăl meu a fost necredincios, mama socotea că există „o oarecare putere” pe care nu o asocia însă cu Dumnezeu creștin. Bunica din partea mamei era însă foarte credincioasă și postitoare. Îmi amintesc, când am mers în vizită la ea într-o vară, cum mă uitam plină de curiozitate către colțul cu icoane și fotografii. Îmi amintesc despre un bătrân ce stătea în genunchi cu ochii închiși, iar bunica spunea că al a murit în timp ce se ruga. Acum știu că acesta era Sfântul Serafim de Sarov. Într-o altă icoană se afla Sfânta Treime. Mi-a plăcut mai ales o imagine cu o față care trecea pe o punte, peste un râu învolburat, fiind păzită de un înger. Dimineața, bunica mi-a dat o bucată de prescură înmuiată în agheasmă. M-a învățat rugăciunile de după masă: „Mulțumesc, Doamne și Maica Domnului, pentru pâine, pentru sare, pentru darul lui Dumnezeu. Doamne, miluiește-mă pe mine, păcătoasa!”.

Toate acestea sunt amintiri din copilărie ce mă cutremură și acum, iar eu le trăiesc cu un sentiment de ușurare și de lumină. Bunica s-a dus demult, însă eu cred că ceea ce a semănat ea în sufletul meu de copil a crescut încetul cu încetul. La început, a fost o curiozitate și dorința pentru ceva supranatural, tainic – pentru o lume diferită. Am citit cu interes tot ceea ce mi-a căzut în mână despre Ortodoxie. După ce am crescut, mă împărtășeam uneori, neînțelegând pe de-a-ntregul sensul acestor lucruri. Adesea am dorit să găsesc pe cineva care să meargă la biserică în mod regulat. În cele din urmă, acum zece ani, Domnul mi-a trimis un om care m-a luat, pur și simplu, de mână spre biserică.

N-am avut nicicând îndoieli, căutări, întoarceri pe cale. Toate acestea s-au petrecut în mod firesc. Nu m-am gândit vreodată să merg la o altă confesiune sau sectă. Și acum cred că nu este vorba de meritul meu, ci de rugăciunile bunicii mele pentru mine. Să se bucure cu dreptii în Împărăția cerurilor roaba lui Dumnezeu Parascheva!

Mărturie: Irina Prasolova, 39 de ani, Djankoi, Ucraina

Sursa: „Cum L-am cunoscut pe Dumnezeu, minunea în viața mea”, Editura de suflet, București, pp. 70-71

Credința pentru copiii de toate vârstele

Prietenul crocodilului

O fetiță de vreo nouă ani, pe nume Irina, avea o pasiune specială pentru animale. Și despre fiecare în parte știa câte ceva, ba adunase poze cu ele pe care le ținea într-un bloc de desen. Când și când, fătuca deschidea blocul de desen și desena animalul uitându-se la pozele pe care le avea colecționate. După ce desena animalul respectiv, scria într-un colț ceva, așa ca o scurtă caracterizare. Ea scrisese la animalele mici și blânde cuvintele: „bun” și „foarte bun”, la animalele un pic mai mari: „bun”; „și bun și rău” sau „rău”, numai la crocodil scrisese: „cel mai rău”.

Mama sa văzu aceasta și râse un pic în sinea ei, dar apoi dori să vorbească cu fetița:

- Irinuca, mamă, de ce ai scris tu la celelalte animale „bun”, „rău” și numai la crocodil ai scris „cel mai rău”?

- Păi mami, cum să-ți zic, am citit despre crocodil că nu are milă de niciun animal, că sfășie cu colții săi chiar și ființele neajutorate și oamenii.... Este lacom și mănâncă orice animal se apropie de el..

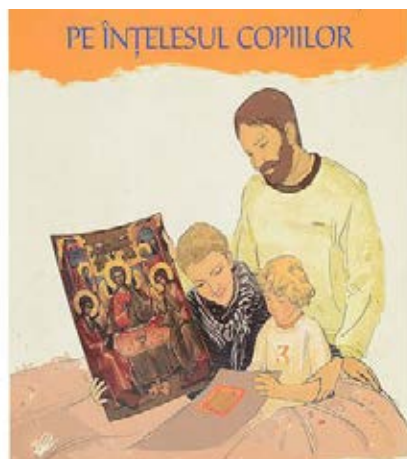
- Irina, mamă, să știi că tot ce este pe pământ este creat de Dumnezeu. Și să mai știi că după ce Dumnezeu a făcut lumea, a privit și a spus că sunt bune toate, deci și crocodilul este bun...

- Cum adică să fie crocodilul bun, dacă e cel mai rău?

- Oare tu nu știi, fata mea, că toata lucrarea lui Dumnezeu este minunată și că poți vedea puterea Lui și-n punctulețele de pe spatele unei gărgărițe. Hai să-ți povestesc ceva ce tu nu știi! O să-ți povestesc despre prietenul crocodilului.

- Cum adică...prietenul crocodilului!? se miră fata.

- Da! Cum auzi! Încă din cele mai vechi timpuri, crocodilul a avut un prieten de care este nedespărțit. Iar pe acest prieten îl cheamă pluvianul egiptean, o pasăre neînfricată, care atunci când crocodilul stă tolănit la soare, cu fălcile larg deschise, pe malul unui lac sau al unui râu, intră în gura lui și-i curăță dinții de toate

resturile de carne, așa, ca cel mai priceput dentist. Și să vezi minune, căci în burta crocodilului se găsesc și pene ale păsărilor, dar el niciodată nu se atinge de acest prieten al lui – pluvianul. Și ca minunea să fie deplină, pluvianul nu se ospătează și apoi pleacă, el este cel mai bun păzitor al vieții crocodilului, căci dacă vede sau simte vreo primejdie, începe să scoată țipete ascuțite. Crocodilului îi este destul să audă aceste țipete și ca dintr-o zvâcnitură se și aruncă în apă, pentru a nu cădea pradă altor animale sau omului. Iar dacă până și crocodilul se teme, înseamnă că nu el este cel mai rău.

- Eu, mama, am înțeles din asta că și crocodilul este capabil de dragoste, căci dacă nu ar ține la această pasăre ar mânca-o...

- Foarte bine ai înțeles! Dumnezeu a lăsat legi în natură care nouă oamenilor ne scapă uneori, tocmai fiindcă sunt legi puse după negrăita lui Înțelepciune.

Povestire inclusă în cartea „Nestemate duhovnicești” vol. I, Editura Cristimpuri, 2010

Despre Dumnezeu

Fericitul Augustin se gândea într-o vreme că ar fi bine să scrie o carte pentru creștini, pe care să o intituleze „Despre Dumnezeu”. Și pe când era preocupat de aceasta, obișnuia să se plimbe pe malul mării, pentru a i se limpezi gândurile. Mergând el așa, la un moment dat, a ajuns la un loc în care găsi un copil care se juca. Copilul făcuse o groapă în nisip și cu un vas căra apă din mare și o turna în groapă. Și iar se ducea și umplea vasul, iar îl vărsa...și tot așa.

- Ce faci tu, copil, aici? a întrebat Fericitul.

- Ei iaca, vreau ca toată marea aceasta să o torn aici în groapă!

Nimic nu a mai întrebat Fericitul Augustin, doar își văzu de drumul lui, dându-și seama că ce dorea el, adică să scrie o carte cu titlul „Despre Dumnezeu”, era totuna cu ce făcea copilul acela care căra apa, voind să mute marea într-o mică groapă.

Povestire inclusă în cartea „Nestemate duhovnicești” vol. I, Editura Cristimpuri, 2010

Sfântul Leontie de la Rădăuți

Sfântul Ierarh Leontie este numărat printre cei dintâi sfinți români pe care i-a odrăslit pământul Moldovei și adevăratul părinte duhovnicesc al Cuviosului Daniil Sihastrul. După tradiție, era de loc din orașul Rădăuți. Apoi, râvnind Sfinților Părinți de odinioară și arzând cu inima după dragostea lui Hristos, spre sfârșitul secolului al XIV-lea s-a făcut sihastru în pădurile seculare din partea locului.

Deci, călugărindu-se cu numele de Lavrentie, s-a învrednicit mai târziu de darul preoției. Apoi, împreună cu câțiva ucenici, a întemeiat o vestită sihăstrie de călugări în codrii Rădăuților, ce se chema, după numele său „Schitul Laura” (Lavra) sau „Mănăstirea Sfântului Lavrentie”. În obștea sa, Cuviosul Lavrentie a format mulți ucenici cu viață aleasă, printre care se număra și Sfântul Daniil Sihastrul. În Schitul Laura, însuși Cuviosul Lavrentie s-a nevoit și a avut o trăire așa de înaltă, încât s-a învrednicit de la Dumnezeu de darul facerii de minuni. Că pe mulți bolnavi îi vindeca cu rugăciunea sa și era tuturor părinte, sfetnic, dascăl și ocrotitor.

După întemeierea Episcopiei de Rădăuți, auzind domnul Moldovei Alexandru cel Bun de nevoința sa, l-a rânduit episcop al acestui scaun. Și a păstorit cu multă înțelepciune turma lui Hristos câțiva ani de zile, învățând pe toți dreapta credință și făcându-se tuturor pildă de sfințenie. Apoi, râvnind iarăși vieții sihăstrești, s-a retras din scaun și s-a făcut schimonah cu numele de Leontie, ajungând cel mai vestit sihastru și părinte duhovnicesc din nordul Moldovei. Deci, mai trăind puțin și uimind pe toți cu smerenia, cu nevoința și cu darul minunilor pe care le făcea, și-a dat sufletul cu pace în mâinile Domnului.

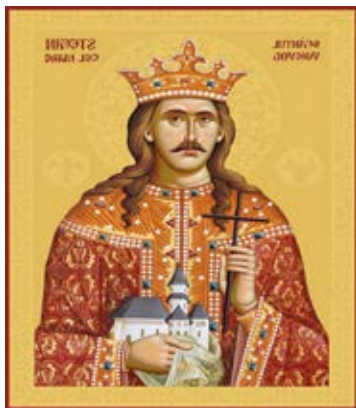
În anul 1639, prădându-se biserica, au dispărut și moaștele Sfântului Leontie din Rădăuți. Unii cred că au fost luate de năvălitori. Alții spun că au fost îngropate de călugări în biserică, în anul 1783, odată cu desființarea mănăstirii. Însă, locul unde se află astăzi, singur Dumnezeu îl știe. În anii 1621-1622, un vestit teolog ucrainean, ieromonahul Zaharia Kopystenski din Kiev, scria despre el: „În Rădăuți, în episcopie, Sfântul Leontie făcătorul de minuni zace cu trupul întreg...”.

Sursa: Arhimandrit Ioanichie Bălan – „Patericul românesc”, Editura Mănăstirea Sihăstria, pp. 98-99

Maica Domnului, ocrotitoarea Sfântului Ștefan cel Mare

După trecerea la cele veșnice a cuiva drag, cei apropiați care l-au prețuit îi refac chipul povestind evenimente din viață, arătând lucrurile frumoase rămase după el, entuziasmându-se la amintirea lui. Astfel, cei ce nu l-au cunoscut în timpul vieții, îl pot cunoaște și ei auzind și văzând mărturiile trecerii sale pe acest pământ. Faptele lui Ștefan cel Mare reverberază peste veacuri în spațiul românesc. Sunt ca un ecou din adâncuri pe care unii îl deslușesc mai mult - cei cu sensibilitate pentru istoria noastră și pentru credință - iar alții mai puțin. Viața Sfântului nostru Voievod este presărată cu evenimente care ne arată, printre altele, o evlavie aleasă față de Maica Domnului.

Pe 8 septembrie 1457, la praznicul Nașterii Maicii Domnului, la începutul domniei, dar și la început de an bisericesc, îl vedem prezent la mănăstirea Bistrița, acolo unde era înmormântat stramoșul lui, Alexandru cel Bun. Prezența la Liturghie, dar și la mormântul bunicului său, a venit poate să-și vadă înaintașii și să ia binecuvântare de la Maica Domnului, pentru a duce mai departe istoria Moldovei. În timpul vieții, Maica Domnului l-a ocrotit, iar el a cinstit-o. În Letopisețul Moldovei, Grigore Ureche îl arată pe Ștefan Voievod biruitor „cu mila lui Dumnezeu și ruga Precistei” în 8 iulie 1481, la Râmnic și, la fel, în 26 octombrie 1497 „luând ajutor pe Dumnezeu și cu ruga Precistii” la Codrii Cosminului. A luat-o ocrotitoare pentru biserica ce-i va deveni mai târziu necropolă, Putna. Aici va pune mult din sufletul său. Îl aflăm prezent în 1471, 15 august, la Putna, cu ocazia hramului, după doi ani de la sfințire.

Ștefan Voievod este singurul domn român care apare reprezentat în genunchi, oferind darul său Maicii Domnului. Îl vedem astfel pictat în Tetraevangheliarul oferit mănăstirii Humor și în basorelieful de la Mănăstirea Vatopedu.

Credem că nu întâmplător domnul Moldovei a trecut la cele veșnice pe 2 iulie, zi în care Biserica Ortodoxă cinstește Așezarea veșmântului Maicii Domnului în Vlaherne. Oamenii se înrudesce cu Maica Domnului prin credința în Dumnezeu. Ștefan este deja în familia lui Dumnezeu și a Maicii Domnului. Ne așteaptă și pe noi. Mijlocește pentru noi. Cu rugăciunile Maicii Domnului și ale Sfântului Voievod Ștefan cel Mare, nădăjduim să ne întâlnim în bucuria veșnică.

Sursa: www.doxologia.ro

Calendar creștin ortodox - Iulie 2021

- 1 J †) Sf. Ier. Leontie de la Rădăuți; Sf. Mc. doctori fără de arginți, Cosma și Damian
 2 V †) Aducerea veșmântului Născătoarei de Dumnezeu în Vlaherne;
 †) Sf. Voievod Ștefan cel Mare
 3 S Sf. Mc. Iachint; Sf. Anatolie, Patriarhul Constantinopolului
 4 D **Sf. Andrei, Arhiep. Cretei; Sf. Cuv. Marta**

Duminica a II-a după Rusalii (a Sf. Români; Chemarea primilor Apostoli); Ap. Romani II, 10-16; Ev. Matei IV, 18-23; glas 1, voscr. 2

- 5 L †) Cuv. Atanasie Atonitul; Cuv. Mc. Ciprian
 6 M Cuv. Sisoe cel Mare; Sf. Mc. Lucia; Sf. Mc. Arhip și Filimon
 7 M †) Sf. M. Mc. Chiriachi; Cuv. Toma din Maleon și Acachie
 8 J Sf. M. Mc. Procopie; Sf. Mc. Epictet și Astion
 9 V †) Cinstirea Sf. Icoane a Maicii Domnului Îndrumătoarea de la Mănăstirea Neamț; Sf. Sfințiți
 Mc. Pangratie și Chiril; Sf. Mc. Andrei și Prov
 10 S Sf. 45 de Mc. din Nicopolea Armeniei; Sf. Mc. Apolonie, Vianor și Siluan
 11 D **Sf. M. Mc. Eufimia; Sf. Olga, împărăteasa Rusiei; Cuv. Leon din Mandra**

Duminica a III-a după Rusalii (Despre grijile vieții); Ap. Romani V, 1-10; Ev. Matei VI, 22-23; glas 2, voscr. 3

- 12 L †) Cinstirea Sf. Icoane a Maicii Domnului Prodromița de la Muntele Athos; Sf. Mc. Proclu și Ilarie; Sf. Veronica
 13 M Soborul Sf. Arhanghel Gavriil; Cuv. Ștefan Savaitul; Cuv. Sara
 14 M Sf. Ap. Achila; Sf. Mc. Just și Iraclie; Cuv. Nicodim Aghioritul
 15 J Sf. Mc. Chiric și Iulita; Cuv. Iosif, Arhiep. Tesalonicului; Sf. Vladimir, Luminătorul Rusiei
 16 V Sf. Sfințit Mc. Atinoghen cu cei 10 ucenici ai săi; Sf. Mc. Avudim și Faust
 17 S Sf. M. Mc. Marina; Sf. Ier. Eufrasie
 18 D †) **Sf. Mc. Emilian de la Durostor; Sf. Cuv. Pamvo**

Duminica a IV-a după Rusalii (a Sf. Părinți de la Sinodul IV Ecumenic; Vindecarea slugii sutașului); Ap. Romani VI, 18-23; Ev. Matei VIII, 5-13; Ioan XVII, 1-13; glas 3, voscr. 4

- 19 L Cuv. Macrina, sora Sf. Vasile cel Mare; Cuv. Die
 20 M †) **Sfântul și Slăvitul Prooroc Ilie T esviteanul**
 21 M Cuv. Simeon și Ioan Pustnicul; Sf. Prooroc Iezechie; †) Cuv. Rafail și Partenie de la Agapia
 22 J Sf. Mironosiță, întocmai cu Apostolii, Maria Magdalena; Cuv. Mc. Marcella
 23 V Aducerea Moaștelor Sf. Sfințit Mc. Foca; Sf. Mc. Trofim și Teofil
 24 S Sf. M. Mc. Hristina; Sf. Mc. Ermoghen
 25 D **Adormirea Sf. Ana, mama Preasfintei Născătoare de Dumnezeu; Cuv. Olimpiada și Eupraxia**

Duminica a V-a după Rusalii (Vindecarea celor doi demonizați din ținutul Gadarei); Ap. Romani X, 1-10; Ev. Matei VIII, 28-34; IX, 1; glas 4, voscr. 5

- 26 L Sf. Sfințit Mc. Ermolae; Sf. Mc. Paraschevi din Roma; †) Sf. cuv. Ioanichie cel Nou de la Muscel
 27 M †) Sf. M. Mc. și Tămăduitor Pantelimon; Cuv. Antuza
 28 M Sf. Ap. și diac. Prohor, Nicanor, Timon și Parmena
 29 J Sf. Mc. Calinic, Mamant și Veniamin; Sf. Mc. Teodota cu fiii săi
 30 V Sf. Ap. Sila, Silvan, Crescent, Epenet și Andronic; Sf. Mc. Iulita; Sf. Mc. Valentin
 31 S **Înainteprăznuirea scoaterii Sf. Cruci; Sf. și Dreptul Evdochim; Sf. Iosif din Arimateea**
(Lăsatul secolui pentru Postul Adormirii Maicii Domnului)

Program liturgic

Luni

08:00 - 16:00

Program administrativ (Birou)

Acatist și Cateheză terapeutică

18:30 - 19:30

Grup suport AA

Marți

11:00 – 15:00

Vizită / Consiliere pastorală

16:30 - 18:30

Cateheză terapeutică

18:30 - 19:30

Grup suport AA

Vineri

09:00 - 10:30 - Sf. Maslu

10:30 - Sf. Spovedanie

18:00 - 19:00

Grup de sprijin AL-ANON

Miercuri

11:00 - 17:00

Vizită / Consiliere pastorală

18:00 - 19:00

ACA (Adulții Copii ai Alcoolicilor)

Sâmbătă

08:00 - 12:00

Pomenirea celor adormiți

18:00 - 18:45 - Vecernia

18:45 - Sf. Spovedanie

Joi

11:00 – 15:00

Vizită / Consiliere pastorală

16:30 - 18:30

Duminică

08:00 - 12:00

Utrenia, Sfânta Liturghie

Cuprins:	Pag.
Decodor pentru liniște	1
Când și unde ne găsim liniștea?	4
Prietenul adevărat este cel care te pune în legătură cu Hristos!.....	5
Nu părășiți niciodată rugăciunea	6
Dumnezeu te-a creat din iubire	7
Strofe pentru suflet	8
Ascultarea de duhovnic	9
Gânduri despre soție.....	10
Calea către Dumnezeu (mărturii)	11
Credința pentru copiii de toate vârstele	12
Sfântul Leontie de la Rădăuți.....	14
Maica Domnului, ocrotitoarea Sfântului Ștefan cel Mare.....	15

Colectivul de redacție:

Președinte:

Pr. Iulian Negru

Tehnoredactarea:

ec. Sorin Pavel

jr. Eugen Antohi

Corectare text:

Ioana Sanciu

Colaboratori:

Oxana Cliucinicov

Adresa redacției:

Parohia Sf. Ierarh Vasile, str. Vasile Lupu nr. 38, Iasi

Cod poștal 700309 - ROMÂNIA

Pr. paroh Iulian Negru

Tel: 0744 / 267661; 0746 / 649218

Email: parohiasfvasile@gmail.com

Http: [//sfvasiletatarasi.iasi.mmb.ro/](http://sfvasiletatarasi.iasi.mmb.ro/)

Cont CEC - RO58CECEIS0136RON0122424